

Det er den ene Side af det Forhold, som har medført de store Vanskeligheder for Institutionen. Den anden er den, at Statstilskuddet, det er Statens Andel i Betalingen af Vederlaget, har været fast begrænset nemlig til Halvdelen, saaledes at de Alumner, der ere optagne udover det fastsatte Tal, have maattet modtages for halv Betaling. Af Kommuner og Forsørgere har man nemlig ikke forlangt mere end denne, og man har ikke kunnet faa den anden Halvdel fra Statskassen, fordi Bevillingen paa Finansloven var fast begrænset. Det er disse Forhold foruden mange andre Omstændigheder, som have fremkaldt Vanskelighederne i det aarlige Budget for Anstalterne. Jeg kender saa meget til Forholdene, at jeg kan sige, at det ikke skyldes Ødselhed i Henseende til Udgifterne; ganske vist ere Lønningerne, navnlig for Lærere og Lærerinder, men ogsaa for Funktionærer, blevne forøgede i de senere Aar, men denne Forøgelse har været en Nødvendighed og vil vist bifaldes fra alle Sider. Der har efter min fulde Overbevisning ikke været Tale om en Rutten med Statens Penge, saaledes som det er sagt et andet Sted. De saaledes forhaandenværende Vanskeligheder mener jeg, at Lovforslaget paa en i det hele anbefalesværdig Maade har søgt at hjælpe Anstalterne ud over ved den Ordning, som træffes i § 11 i Forslaget, saaledes som det er vedtaget i Folketinget. Dette angaar Betalingen for uformuende aandsvage, og for dens Betydning for Statsbevillingen er der gjort nærmere Rede i Bemærkningerne. Det fremgaar af disse, at der fra Brejning-Anstalten er udtalt noget om, at den selv da ikke vil kunne bære Udgifterne, da den jo maa betale meget betydelige Renter og Afdrag paa de Laan, der ere ydede. Her maa man altsaa se Tiden an og haabe, at Anstalterne, naar de faa dette ny Grundlag i finansiel Henseende som Basis for deres Drift, paa den Maade, hvorpaa det hidtil er sket, og i den Aand, hvori det hidtil er sket, ville kunne bringe Balance til Veje.

I Hovedtrækkene tror jeg derfor at kunne anbefale Forslaget. Der er Ting, jeg savner deri, som jeg tidligere har omtalt, der er andre Ting, der bør rettes, men det er Smaating. Der er ogsaa sproglige Mangler, som vi ellers ikke pleje at gøre opmærksomme paa heroppe i Tinget. Jeg taler ikke her om den ny Stavemaade af „Brejning“, det maa vi jo lade de sagnlige om, det er jo et Navnespørgsmaal, men et saa lidt dansk Udtryk som det,

der findes i § 2, Forrentning og „Afdragning“, og som jeg ikke tror hidtil har været kendt, synes jeg kunde have været undgaaet. Det er en Selvfølge, at et saa vidtrækkende Forslag, som dette i Virkeligheden er, maa i et Udvalg, og derom skal jeg tillade mig senere at stille Forslag. Jeg vil blot bemærke, at det i Anstalternes Interesse kunde være ønskeligt, om dette Udvalg vilde arbejde hurtigt. Lovforslaget er bestemt til at træde i Kraft den 1ste April, og forskellige af de Prioritetsforhold, som skulle ordnes herefter, ville under denne Forudsætning allerede kunne ordnes i den kommende Termin, og forskellige Opsigelser kunne indrettes derefter. Anstalterne og navnlig Gamle Bakkehus-Ebberødgaard ere i Virkeligheden interesserede i snart at faa en Ordning tilvejebragt, paa Grundlag af hvilken de videre Foranstaltninger kunne træffes.

Borup: Det er kun en enkelt Paragraf i Lovforslaget, jeg skal tillade mig at rette nogle Spørgsmaal om til den højtærede Minister.

Der blev efter hans Initiativ i Folketinget indsat en § 7, hvori der staar: „Begge de ovennævnte Aandssvageanstalter ere i alle Beskatningsforhold ligestillede med Statens Sindssygeanstalter“. Den Bestemmelse forstaar jeg ikke. Mig vitterligt er der ikke særlige Bestemmelser om Beskatning af Sindssygeanstalter, men det faktiske Forhold for de bestaaende Sindssygeanstalter er sikkert, at de slet ikke svare Skat hverken til Stat eller Kommune af de Ejendomme, der høre til Anstalterne. Skulde det være Meningen her, vilde det komme ganske i Strid med den københavnske Lovgivning. Det er fastslaaet, at Arealskat kunne Statsbygninger og offentlige Bygninger være fri for, men derimod Grundskat skulde de svare. Det vilde være et fuldstændigt Brud paa alt, hvad der er sket, i hvert Fald siden 1857, hvis man her vilde etablere en Undtagelse for disse Anstalter. Kunstmuseet, Frihavnen og alle andre ny Institutioner svare Grundskat, og jeg ved ikke, hvorfor disse Anstalter skulde være fritagne derfor. Nu kunde den højtærede Minister sige: Ja, naar Ejendomme ere henlagte til Sindssygeanstalter, gælder for dem den Lovgivning, som er gældende i de Kommuner, hvor Sindssygeanstalterne komme til at ligge, og disse Anstalter skulle stilles paa samme Maade som, hvis Staten anlagde en Sindssygeanstalt paa Københavns Grund. Det staar der nu ikke rigtigt, men selv